

menschbeeld de eerste en voornaamste zorg zal moeten uitmaken. Indien zijn genie hem hiertoe meer had doen overhellen, zoude ZIESENIS een even bekwaam Schilder of Beeldhouwer geworden zijn, als hij nu Bouwkunstenaar was; vlug van denkbeelden, werkte hij met gemak, en zijn verblijf in Engeland had hem een goeden sijn doen aannemen, die in zijne werken doorstraalt.

Uit de Afdeeling der begunstigers en aanmoedigers, ontviel ons de Heer CORNELIS SEBILLE ROOS, die van de oprigting des Instituuts, door den Insteller daar in geplaatst, gedurende de eerste jaren den post heeft waargenomen, welken ik thans bekleede.

Als voorstander en kenner der kunst tevens, waartoe eene langdurige ondervinding hem had opgeleid, heeft hij aan dezelve dienst bewezen waar hij konde, en ook in mijn gunstige tijden getracht haar op te beuren en den nationalen geest aan te vuren.

Zijne opvoeding genoten hebbende bij eenen Oom, die tevens vriend was van den Dichter SYB. FEITAMA, werd al vroeg de zucht tot kunst opgewekt; na eenigen tijd op eene School in Duitschland te hebben doorgebracht, werd hij, het zij om zich tot kunstenaar te vormen, het zij alleen om aan zijne zucht voor Teekenen en Schilderen te voldoen, aan het geleide van den bekwaamen JB. CATS overgegeven, bij wien hij verscheidene jaren gewoond heeft en door wien hij eene vaardigheid in het teekenen van Landschappen verkregen heeft, waarvan nog menigvuldige proeven voorhanden zijn.

Later zich in den handel begeven hebbende, voegde hij op het voetspoor van eenen NYMAN, FOUQUET en anderen, den handel en kunst daarbij, en bleef dit laatste sedert zijn voornaamste bezigheid, waartoe een niet onaanzienlijk vermogen en vereischte kennis hem in staat stelden.

Toen de gewoonte algemeen werd, om de woonvertrekken met prenten

ten te versieren, waartoe vooral uit Engeland gedurig nieuwe voorwerpen werden overgezonden, poogde roos dien smaak, ten nutte der Vaderlandsche kunst aan te wenden, en deed onder zijn opzigt, vier der treffendste gezigten op de hoffede Elswoud door bekwame meesters vervaardigen, die, wat de uitvoering betreft, met velen der vreemde voortbrengselen konden wedijveren; doch zijne onderneming werd slecht beloond, en het gering getal der daarvan uitgegevene afdrukken bewijst genoegzaam, dat men destijds het vreemde boven het inlandsche den voorkeur wilde geven: niet veel gelukkiger slaagde hij in het uitgeven van een vervolg op het werk van den Heer PLOOS VAN AMSTEL, en ook zijne uitgave van de Zalen in het gebouw der Maatschappij *Felix Meritis*, offchoon door de eerste Meesters van dien tijd, KUIPER en VINKELES, met de meeste zorg vervaardigd, beantwoordde geenszins aan hetgeen men daarvan zoude hebben kunnen en mogen verwachten. Dan ook hier blijft de wil te prijzen, te meer, daar geen bekrompen inzicht om eigen voordeel, maar het aanmoedigen van vaderlandsche talenten, de aanleiding tot deze ondernemingen had gegeven.

Dit zelfde loffelijke doel deed hem, in een gedeelte van dit gebouw, waarvan hij eigenaar was geworden, eene foort van Museum of Tentoonstelling openen, waar ieder kunstenaar zijn werk ter bezigtiging konde stellen en waartoe ook stukken van oude meesters werden toegelaten. Hij heeft dus, het eerst en uit eigene beweging, eene instelling onder ons pogen te vestigen, die destijds geheel vreemd, mischien om dit nieuwe en vreemde, minder gelukkige gevolgen heeft gehad, en daardoor na verloop van korten tijd in verval geraakt is, doch waarvan wij het nut nu algemeen erkend zien.

Hebben wij na deze bewijzen te veel gezegd, toen wij betuigden, dat de Heer roos de Vaderlandsche kunst dienften bewezen heeft?

Voegen wij hier bij dat hij om zijnen gezelligen omgang, gezette pligtbetrachting als huisvader en burger, om zijnen ijver en werkzaamheid, ook in zijne betrekking tot deze Instelling, zoo lang zijne krachten zulks toelieten, de achting van alle weldenkenden verdiende, dan mogen wij deelen in den regtmatigen rouw der zijnen, die zijn verlies, in eenen ouderdom, waarin hij naar menschelijke berekening nog eenige jaren hun tot nut en steun had kunnen zijn, met ons, die aan hem door eenen maatschappelijken band vereenigd waren, betreuren.

Ook de Heer HERMANUS NUMAN, een der oudste Leden dezer Klasse, werd ons dit jaar door den dood ontrukkt. Geboren in den jare 1743 den 10den November, te Esinge een dorp nabij Groningen, alwaar zijn vader als Geneesheer praktiseerde, begaf hij zich naauwelijks 4 à 5 jaren oud met zijne ouders naar Groningen, werwaarts zij zich ter aanvaarding en besturing eener Verlakfabriek, hun door erfenis ten deele gevallen, met der woon gingen vestigen.

De vader, niet opgeleid en de vereischte kennis misfende, tot eene fabriek, waartoe eene langdurige en kunstmatige beoefening vereischt wordt, daar en boven, door geheel verschillende beroepsbezigheden daarin verhinderd, liet het bestuur, inzonderheid van het Schilderwerk, over aan zekeren FRANCÉ, zeer bedreven in dit vak, vooral van landschappen, van wien onze NUMAN al vroeg de eerste gronden der kunst leerde, en daarin spoedig vorderingen maakte. Zijne zucht om zich verder te oefenen, deed den vader besluiten hem naar Haarlem te zenden, bij den toenmaligen vermaarden Behangfel Schilder AUGUSTINI, wiens onderwijs hij drie achtereenvolgende jaren heeft genoten.

Dit was, zoo als wij meermalen hebben aangemerkt, destijds de algemeene opleiding voor jonge kunstenaars; en hoe zeer het aan den eenen kant niet te ontkennen valt, dat zij daardoor eene algemeene ken-